

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **INFORAMA, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 54, zastúpenej JUDr. Zuzanou Majcherovou, advokátkou v Bratislave, Mlynské Nivy 54, proti žalovanej **Univerzitetnej nemocnici Bratislava**, so sídlom v Bratislave, Pažitková 4, o **36 856,66 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6 C 66/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2013, sp. zn. 6 Co 179/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 28. júna 2011, č. k. 6 C 66/2008–902 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 22 023,68 € spolu s trovami konania vo výške 2 107,13 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. V odôvodnení poukázal na citované zákonné ustanovenia (§ 2 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z., § 517 ods. 1 vete prvá, ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.) a vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k záveru o opodstatnenosti žaloby. Mal za preukázané, že žalobkyňa dodala žalovanej – štátnej príspevkovej organizácii zriadenej Ministerstvom zdravotníctva SR s cieľom poskytovania zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti - objednané lieky a zdravotnícke pomôcky, za ktoré fakturované sumy riadne a včas nezaplatila. Tým sa dostala do omeškania a vznikol jej dlh v celkovej sume 22 023,68 €. Preto žalobkyňi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktorých výšku treba posudzovať podľa Občianskeho zákonníka (v súlade s názorom vysloveným krajským súdom v rozhodnutí sp. zn. 4 Co 157/2009, čl. 862). Teda napriek tomu, že v danej veci išlo

o záväzkovo-právny vzťah medzi verejnoprávnu inštitúciou (žalovanou) na jednej strane a podnikateľom (žalobkyňou) na strane druhej, v tomto konkrétnom prípade zo strany žalovanej nejde o výkon jej podnikateľskej činnosti. Sama skutočnosť, že záväzok vznikol pri podnikateľskej činnosti žalobkyne neodôvodňuje aplikáciu ustanovení obchodného práva na predmetný záväzkový vzťah, pokiaľ doň nevstúpila verejnoprávna inštitúcia pri svojej podnikateľskej činnosti. Napriek tomu, že žalovaná je držiteľom oprávnenia na poskytovanie lekárenskej zdravotníckej starostlivosti v nemocničnej lekárni, žiadny z dôkazov (v konaní vykonaných) nepreukázal, že lieky dodané žalobkyňou žalovanej slúžili na ich ďalší predaj a nie na konečnú spotrebu pacientmi odporkyne. Vzhľadom na to súd žalobu vo zvyšku – spočívajúceho v rozdiel medzi výškou úrokov uplatnených žalobkyňou podľa obchodného práva a výškou úrokov posudzovanou (a priznanou) podľa občianskeho práva zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. januára 2013, sp. zn. 6 Co 179/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej (zamietajúcej) časti ako vecne správny potvrdil (§ 219 O.s.p.) a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Konštatoval, že prvostupňový súd vykonal vo veci náležité dokazovanie na zistenie rozhodujúcich skutočností potrebných pre posúdenie dôvodnosti žaloby. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým záverom, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením jednotlivých faktúr za dodávku liekov a zdravotníckeho materiálu. Vyvodil aj správne právne závery, že záväzkovo-právny vzťah medzi účastníkmi konania je občianskoprávnym vzťahom (súd prvého stupňa bol pri svojom rozhodovaní viazaný právnym názorom vysloveným krajským súdom v rozhodnutí sp. zn. 4 Co 157/09–862). Poukázal na to, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením ceny liekov a zdravotníckeho materiálu, ktorý jej dodal právny predchodca žalobkyne a nebola sporná ani celková doba, počas ktorej bola žalovaná v omeškaní. Sporná bola len výška úrokov z omeškania vzhľadom na jej rozdielnu úpravu v Občianskom a Obchodnom zákonníku. Žalobkyňa tvrdila, že medzi ňou a žalovanou vznikol obchodnoprávny vzťah a žalovaná tvrdila, že medzi nimi vznikol občianskoprávny vzťah. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto (potvrdzujúcemu) rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby ho dovolací súd zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť jej

14 832,98 €. Alternatívne, aby ho (spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie prvostupňovému súdu. Namietala, že postupom odvolacieho súdu tým, že nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie z hľadiska charakteru vzťahu medzi účastníkmi konania, a že porušil zásadu dvojinstančnosti súdneho konania, lebo išlo len formálne o potvrdzujúci rozsudok, (svojim obsahom však o zmeňujúci rozsudok), jej odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Tiež namietala nesprávne právne posúdenie veci v otázke posúdenia vzťahu medzi štátnou príspevkovou organizáciou (fakultnou nemocnicou, zriaďovateľom, ktorej je Ministerstvo zdravotníctva SR) a podnikateľom (akciovou spoločnosťou, ktorej hlavným predmetom činnosti je distribúcia liekov a iného zdravotníckeho materiálu). Poukázala na dôvody uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 154/2011.

Žalovaná navrhla dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (ako nesprávne tvrdí v dovolaní), ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu (potvrdil ním rozsudok súdu prvého stupňa v časti napadnutej odvolaním, t. j. v jeho zamietajúcej časti), vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenie spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je daná už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie je touto vadou postihnuté, ale len vtedy, ak rozhodnutie skutočne touto vadou trpí, t. j. že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa), resp. nebola odstránená v rozhodnutí – postupe odvolacieho súdu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnym názorom, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa citovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednáwanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, a preto sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa (uviedol, že „súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci, vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil, na ktoré odôvodnenie poukazuje i odvolací súd“) a na zdôraznenie správnosti skutkových a právnych záverov o nedôvodnosti odvolacích námietok (vrátane nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia

súdu prvého stupňa) doplnil a zdôraznil aj ďalšie dôvody (čo mu § 219 ods. 2 O.s.p. tiež umožňuje).

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval, a z ktorých vyvodil aj právny záver o nedôvodnosti časti žaloby, ktorým sa dovolací súd z hľadiska jeho vecnej správnosti ani zaoberať nemohol. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, podrobne a jasne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia (ako konštatoval aj odvolací súd), a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto postupom súdu prvého stupňa ako ani odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konania konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Žalobkyňa v dovolaní namietala tiež nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov (241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené, mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku a nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Ani tzv. iné vady konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) prípustnosť dovolania nezakladajú. Teda pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (daný prípad) nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmaniu po vecnej a právnej stránke.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p., preto dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala. Najvyšší súd Slovenskej republiky jej trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. marca 2014

JUDr. Oľga Trnková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková